

ρου οι σωτήρες των, θα ήτο άρα γε εύκολον να τας πάρουν, να τας απέλευθερώσουν ;

Βυθισμένοι εις τας σκέψεις των, ή Μίς και ο Γκύ δεν έβλεπον τίποτε από τόν τριγύρω τοπίον.

Πρό μιας ήδη ώρας, τó τοπίον είχεν αλλάξει έντελώς.

Τας μεγάλας ερήμους πεδιάδας, τας οποίας μόλις έστιχεν έδω κ' εκεί ίσχυά δενδρόλλια και έξοχικά σπιτάνια λευκά, χαμηλά, πτωχικά, διεδέχθη χώρα με πλουσίαν και άφθονον βλάστησιν.

Και ή χώρα αύτη ήτο ποικιλωτάτη. Άλλού κοιλάδες εύφοροι, φυτευμένοι με

Κάθε στιγμήν, ο καλπασμός των ίππων έτρεπεν εις φυγήν μεγάλους όφεις και βδελυράς σαύρας, αι όποιαί ήσαν έξηπλωμένοι ήδυπαθώς εις τά άκρα του δρόμου και ξεσταίνοντο εις τόν ήλιον.

Η δυστυχής παιδαγωγός, τής οποίας τó μικρότερον ελάττωμα δεν ήτο ή δειλία, με μεγάλον κόπον κατέπνιγε κραυγας τρόμου.

Ο ήλιος έδυεν.

Αποτόμως, δροσερά αύρα διεδέχθη τόν καύσωνα τής ήμέρας.

Μετ' όλίγον ανήφθησαν οι άστέρες.

Ο άστρισμός του Νοτίου Σταυρού έλαμψε με αίγλην απαράμιλλον.

Οι Μαύροι είχον γίνη άφαντοι. Έξηνητλημένοι, οι ίπποι έπροχώρου με βραδύ βήμα, διασχίζοντες εις τήν διάβασιν των τα περι-

κτερεύσουν και θάναπαυθούν από τους κόπους. πρην ναρχίσουν πάλιν τας έρεύνας των.

Τό γεύμα, αποτελούμενον από ένα πελώριον ίχθύν με ούραν κροκοδείλου, άγρευθέντα εις τόν Τουφέλαν, έτελείωσε γρήγορα.

Τό μόνον δωμάτιον, τó όποιον ό σταθμάρχης ήμπόρεσε να προσφέρη εις τους ταξειδιώτας, ήτο έντελώς κενόν από έπιπλα, και τó χάμα του πατώματος δεν έσκέπαζαν ούτε σανίδες, ούτε πλάκες.

Οι ταξειδιώται ήπλωσαν κάτω τας γούνας των και κατεκλίθησαν.

Καθαρός και άρωματώδης άήρ έφθινεν απέξω έλευθερώς, διερχόμενος από τó παράθυρον, του όποίου όλα τά γυαλιά ήσαν σπασμένα.

Τό ώρατον εκείνο άργυρόχρουν φώς, χαρακτηριστικόν των νυκτών τής Νοτίου Αφρικής εφώτιζε τó ταπεινόν δωμάτιον. Άλλά χωρίς να φοβούνται, χωρίς να τους μέλη αν θα έπροδιδετο ή παρουσία των, κάτι μεγάλοι ποντικοί έπηγαινούηρχοντο, κ' έτραγάλιζαν τας γούνας, και έπετίθεντο κατά των υποδημάτων και των φορεμάτων των ταξειδιωτών, πειναλέοι και άφοβοι . . .

Η Μίς Φλώρου ήτο ήμιθανής από τόν φόβον της. Άλλ' άκίμη περισσότερο έφοβήθη. — είμπορούμεν μάλιστα να είπωμεν ότι δεν ήτο πλέον ήμιθανής, άλλα κατά τά τρία τέταρτα νεκρωμένη, — εταν έσήκωσε τά μάτια και είδε δύο μεγάλους όφεις, κρεμασμένους από τήν ούραν εις ένα άξεστον κλάδον δένδρου, ό όποιος έγρησίμευεν ως κρεμαστήρι. . .

Έστάθη όμως ικανή να συγγρατήση τήν κραυγήν του τρόμου, τήν όποιαν ήτοιμάζοντο ναφίσουν τά χείλη της. Έσηκώθη, έτρεξε, καταπατήσασα δύο-τρεις ποντικούς, έφθασεν εις τήν θύραν και δεν έσταμάτησε παρά όταν εύρέθη έξω, εις τó υπαιθρον.

Έδω έπέρασε τήν νύκτα, στηριζομένη εις τόν βραχιόνά του Γκύ, και περιπατούσα άπέναντι του έπικινδύνου οικίσκου . . .

Αμα έφεξεν, οι ταξειδιώται ήτοιμάσθησαν ναναχωρήσουν. Κατά συμβουλήν του Μπαμπού, έπρεπε ναφίσουν τους ίππους των εις τόν σταθμόν και να έξακολουθήσουν τόν δρόμον των πεζή, διά να μη έγείρουν ύπονοις εις χώραν όλίγον συχναζομένην υπό Ευρωπαίων.

Η απέλευθερώσις των παιδιών δεν υπήρχεν έλπις να επιτύχη, παρά με δόλον, με τέχνασμα.

Ο Κάφρος έκάμπτετο υπό τó βάρος του μεγάλον εκείνου δέματος, εις τó όποιον είχε βάλη τόσον πολλά και παράξενα πράγματα. . . Άλλ' άντι να παραπονήται, άπεναντίας έθώπευεν από καιρού εις καιρόν τó φορτίον του με βλέμματα άγάπης, ή τó έχάιδε με τó χέρι του

« Ο Θεός να σε φυλάττη, παιδί μου, είπεν ο Κρούγερ. » (Σελίς 117, στήλη Υ' .)

ζαχαροκάλαμον' άλλοι λοφίσκοι γραφικοί και καταπράσινοι' άλλοι σύσκια άλση φοινίκων, κάκτων γιγαντιαίων και βανανεών.

Πλήθος Κινέζων έκοπταν και έδεμάτιζαν τά ζαχαροκάλαμα, των όποιων τά φύλλα έπιπτον έπιχαρίτως, όμοια με μακρας κέμας λυτάς.

Έπειτα οι καλλισργημένοι άγροί έπαυσαν. Και πάλιν τó τοπίον μετεβλήθη, κάθε ίχνος πολιτισμού έξέλειψεν. Ούτε δρόμοι εύθεϊς πλέον, ούτε σύρματα τηλεγραφικά. Στενά μόνον και έλικοειδή μονοπάτια, ανάμεσα από φοινίκας, κάκτους, άλβας και άλλα δένδρα παντοειδή.

Μέσα εις τήν πρασινάδα, έδω κ' εκεί, έφαινοντο καλύβαι από μπαμπού και από κλάδους φοινίκων.

Τέλος, οι κύριοι τής εύφόρου ταύτης άφρικανικής γωνίας, οι Μαύροι, έντελώς γυμνοί υπό τόν φλογερόν ήλιον, έπεριπατούσαν με ήσυχον βήμα, φορτωμένοι τά τόξα, τά βέλη και τά δόρατα του συνήθους όπλισμού των.

δινόμενα σμήνη των έντόμων, των όποιών ή πτήσις έγέμιζε τόν άέρα από βόμβους άρμονικούς.

Αόριστα και μακρυνά εις τήν άρχήν ένεδυναμούντο δλονέν τά βραχνά άλλα παταγώδη κοάσματα των βατράχων, έρχόμενα τρόπον τινά εις προϋπάντησιν των ταξειδιωτών. Ητο ή θορυβώδης όρχήστρα του βάλτου.

Επί τέλους, μακρά άργυρά ταινία έφάνη στίλβουσα ως καθρέπτης, εις τó βάθος τής κοιλάδος. Ητο ο Τουφέλας ή «ό ποταμός ό έμπνέων τήν φρίκην» ως έπωνομάσθη υπό των Ζουλοϋ, ένθυμουμένων τας μάχας και τας σφαγας, αι όποιαι τασάκις έδαψαν με άφθονον αίμα τας όχθας του.

Ο Μπαμπού έπισπεύδει τó βήμα των ίππων, οι όποιοι με μίαν έσχάτην προσπάθειαν, φθάνουν εις τόν ξύλινον εκείνον οικίσκον, ό όποιος φαίνεται τελευταός εις τά σύνορα του Άκρωτηρίου και τής Ζουλουλάνης. Είνε ο ταχυδρομικός σταθμός, όπου οι ταξειδιώται θα διανυ-

ώς να ήτο φίλος πιστός, από τόν όποιον έπεριέμενε μεγάλας εκδουλεύσεις.

Η Μίς και ο Γκύ έπεριπατούσαν σιωπηλοί. Αι σκέψεις των ήσαν τόσον θλιβεραί και άπαισιόδοχοι, ώστε δεν έτόλμουσαν να τας ανταλλάξουν . . .

Δεν έπρόσεχαν εις τίποτε, ούτε εις τήν έσπευσμένην φυγήν των έρπετών, τά όποια έούροντο εις τήν χλόην, τήν ύγρην εκ τής δρόσου.

Έπροχώρησαν άρκετά.

Έξαφνα ή Μίς έξέβαλε κραυγήν πόνου.

Οι δύο σύντροφοί της έγύρισαν άμέσως.

Βυθισμένη εις τας θλιβεράς της σκέψεις, ή Άγγλις δεν έφρόντιζεν ούτε καν ναπαμακρήνη τους χαμηλούς κλάδους, όταν έφραττον τόν δρόμον της . . . Μακρά άμυχή τής αίμάτονε τó πρόσωπον, και τά μαλλιά της είχαν πιασθή από τά άγκάθια . . .

Κυττάξετε εκεί ! έφώναζεν αίφνης έν φ' οι σύντροφοί της κατεγίνοντο να τήν έλευθερώσουν.

Και έδειξε με τó δάκτυλον ένα των κλάδων, οι όποιοι τής είχαν πληγήσθη τó πρόσωπον.

Ο Γκύ εκύτταξε πρòς τήν διεύθυνσιν του δακτύλου, και είδεν ένα πράγμα στυλινό, ως χρυσαϋν νόμισμα.

— Είνε μετάλλιον ! ανέκραξεν έκπληκτος όταν κατώρθωσε να τó πιάση.

Η Μίς άνετριγίασεν.

— Αυτό είνε ! ανέκραξεν όταν ο Γκύ τής το έβαλεν εις τó χέρι . . . είνε τó φυλακτό που φορούσεν ή Ειρηνούλα μου . . . τó γνωρίζω . . . να και τόνόμά της έπάνω !

Ητο τώντι τó φυλακτόν τής Ειρηνούλας, μικρός δίσκος έπίχρυσος, φέρων τήν εικόνα τής Παναγίας και όπισθεν τó όνομα Ειρηνη.

Η Μίς Φλώρου τó εκάλυψε με φιλήματα.

Τó εύρημα αυτό έστειλε μίαν άκτίνα έλπίδος και παρηγορίας εις τας καρδιάς των τεθλιμμένων όδοιπόρων.

— Ο Θεός ό ίδιος μάς οδηγεί, άφ' ου μάς αξίωσε να εύρωμεν τó μικρόν αυτό πράγμα, τó όποιον μαρτυρεί ότι από έδω έπέρασαν τ' άγαπητά μας παιδιά ! είπεν ή Μίς, και άνύψωσεν εύγνώμονα βλέμματα πρòς τόν ούρανόν.

Οι ταξειδιώται έξηκολούθησαν τόν δρόμον των. Στηριζόμενοι ένθαρουόμενοι από τήν σκέψιν ότι τά παιδιά με τόν άρπαγά των έπέρασαν άσφαλώς από εκείνο τó μέρος, και ότι εύρίσκοντο εις τά ίχνη των, έξηκολούθησαν να διευθύνωνται πρòς τόν Τουφέλαν.

Ο Τουφέλας ήτο σχεδόν καθολοκληρίν ξηρός. Σχοίνοι πυκνοί εκάλυπτον τας όχθας του και μεταξύ των μεγάλων πετρών τής κοίτης του, τó όλίγον νερόν τó όποιον άπέμενεν άκόμη, έσχημάτιζεν έδω κ' εκεί μικράς λίμνας και ρυάκια, σπινθηρίζοντα λαμπρως υπό τόν ήλιον.

Πρώτα έπέρχσεν ο Μπαμπού, πατών από πέτραν, εις πέτραν, με τó μαχαίρι 'στο χέρι.

Ο Κάφρος έσύστησεν εις τόν Γκύ κχι εις τήν Μίς να τον ακολουθήσουν πιστώς, να μη πατήσουν παρά όπου επάτησεν αυτός, έξ αιτίας των κροκοδείλων, οι όποιοι δεν έλειπαν από τας όχθας του ποταμού. . .

Η συμβουλή δεν ήτο περιττή.

Ανάμεσα εις τους σχοίνοους, έφαινοντο έδω κ' εκεί σώματα τερατώδη, ακίνητα, χρώματος πρασίνου βαθέως, με στίγματα κίτρινα και μαύρα, όμοιάζοντα πολύ με κορμούς δένδρων.

Είς τó χάσμα των σιαγώνων οι όξεις και κοπτεροι όδόντες έλαμπαν . . . οι πόδες εξέτειναν δυοχας φοβερούς' άλλ' οι όφθαλμοί, οι συνήθως λάμποντες, εκάλυπτοντο τώρα από τó θολόν νερόν τής νάρκης, του ληθάργου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β .

Μιά μέρα, ή Μαρία κατέβη εις τó περιδóλι. Έκεί που περιπατούσεν ήσυχα, αισθάνεται έξαφνα ένα πράγμα να τήν τραβά από τó φουστάνι. Τής έφάνη ότι τά μυτερά δόντια κάποιου θηρίου έχώθηκαν εις τó φόρεμά της και τó εξέσχιζαν.

— Χριστούλη μου ! Παναγίτσα μου ! Μανούλα μου ! ξεφωνίζει. Ένας λύκος γυρεύει να με φάη ! . . Νταντā, νταντā ! βοήθεια ! . . .

— Όχι, κυρία Μαρούλα, τής αποκρίνεται ή νταντā. Μονάχα ή τριανταφυλλιά ο' έπιασε με τάγκάθια της. Στάσου τώρα να σε ξεκαρφώσω, και μην είσαι έτοι φοβητσάρα, γιατί είνε ντροπή.

Παρακάτω, ή κυρία Τρομάρα βγάζει πάλι τας φωνές :

- Νταντā ! ένα φειδι ! ένα φειδι !
- Ψέμματα. . .
- Άλήθεια, σου λέω.
- Που είναι τó ;
- Νά το ! κρύφτηκε σέ μιά τρύπα του τοίχου.
- Μά τότε λοιπόν δεν θά ήταν μεγάλο.
- Καλέ τι λές, νταντā ! Ηταν μεγαλύτερο από τόν μπαμπā, και είχε ένα στόμα σαν κροκοδείλος !
- Πώ, πώ ! μάνα μου ! . . Πώς έγλύτωσες ! Για να τó ιδω κ' έγώ. . . Ού !

Και ξεύρετε τί ήταν αυτό τó τρομερό και φοβερό φειδι ; Μιά σαύρα ! Νά και ή ούρίτσα της που φαίνεται 'στη σχισμάδα του τοίχου.

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

πορον και τον Φαιρινον 'Αστερα... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-λάξουν... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Βραχίαιον 'Βιστολήν σου' ήτο τόσον πυκνο-γραμμένη... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 14 'Απρι-λίον... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

3. — Έγώ εκ των σωμάτων είμαι των γνωστών... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

165. Μαγική Εικών άνευ εικόνας... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

166. Διπλή-ποικίλη 'Ακροστιχίς... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

167. Φωνηεντύλιπον... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

168. Γρίφος... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— 'Ωχ αδελφέ ! λέγει ή Κυρία Τρομάρα... Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

